

„Ja, — jeg troer ogsaa, jeg vil gaa ind lidt,“ svarede han og lagde Hænderne paa Bænken for at rejse sig.

„Kom — lad mig hjælpe dig,“ sagde Frk. Katinka.

„Tak, Cecilie! ... Hvad var det, du fortalte om vor Frederik?“

Den gamle Mand var endnu lidt forvirret efter Sønnen. Han troede, han talte med sin afdøde Hustru, og kom ikke rigtig til sig selv, før de naaede ind i Stuerne.

III

Da Frk. Katinka havde bragt den gamle til Hvile, vendte hun tilbage til Haven, hvor hun hver Eftermiddag tog sig sin nøje afmaalte Spadseretur — tyve Gange frem og tilbage langsmed Tjørnehegnet. Udenfor Præstegaarden viste den gamle Dame sig kun sjelden, og naar det skete, vakte hendes lille indtørrede Skikkelse en ikke just smigrende Opmærksomhed blandt Byens Befolkning. Selv Bønderkonerne kunde ikke lade være at trække paa Smilebaandet, naar de saa hende komme anstigende i en fodsid, af Ælde grøn Mantille, i Kysehat med Krusestrimmel og flade, fuldkommen hæleløse Brunels-Støvler, der var snøret paa Siden.

Frk. Katinka var selv ingenlunde ubekendt med Folks Værdsættelse af hende; men hun fandt sig i den med sin sædvanlige Koldblodighed. Hun havde overhovedet ikke saa stor Agtelse for sine Medmennesker, at hun lod sig anfægte af deres Domme. Ganske særlig havde den Kres, hvori hun her havde maattet leve, og det store, religiøse Folkeskuespil, hun havde set opført for sine Øjne, ingensinde formaaet at indgyde hende Respekt. Dertil havde hendes underordnede, halvt tjenende Stilling i Søstereens Hjem altfor ofte givet hende Lejlighed til at færdes upaaagtet mellem Kulisserne og der blive Vidne til, med hvilken Rutine fejrede Troes-Helte anlagde Taler-Værdigheden eller afførte sig den lidenskabelige Henrevethed, og hvor snildt Misundelsen og Havesygen og den personlige Forfængelighed ogsaa blandt de troende forstod at maskere sig som Uforfærdethed, Selvopofrelse og hellig Nidkærhed.